

[Thisted Knudsen.]

Når man gør det hele op med selvstændige skræddere og dameskræddere, nærmer man sig vel ca. 9 000 virksomheder, og disse beskæftiger vel ialt ca. 33 000 personer eller halvdelen af alle faglærte indenfor denne branche. Der er heller ingen tvivl om, at den produktion, som disse virksomheder har, er ganske betydelig, den repræsenterer op til 40 pct. af den samlede produktion.

Af disse bemærkninger må det fremgå, at det håndværksmæssige skrædderi er en afgørende faktor indenfor hele branchen, og hertil kommer yderligere, at skrædderierhvervet har ganske særlige interesser, som de burde have lejlighed til at gøre gældende indenfor tekstiludvalget. I en skrivelse af 17. februar d. å. henvendte ministeren sig derfor rigtigt til håndværkets fællesrepræsentation med anmodning om, at man udpegede en repræsentant for skrædderfaget til at indtræde i dette udvalg. Men stor var forbavselsen, da man erfarede, at skrædderne slet ikke blev repræsenteret i det nedsatte udvalg; udvalget kom til at bestå af helt andre repræsentanter. Formand blev direktør Skat-Rørdam, og medlemmer blev grosserer, folketingsmand Weikop, Dansk Tekstilunion, fabrikant Poul Neubert, Tekstilfabrikantforeningen, direktør A. K. Grøndahl, Beklædningsindustriens Sammenslutning, grosserer Otto Stridsland, Foreningen af danske Manufakturgrossister, der siden er udtrådt, samt repræsentanter for Arbejdernes Erhvervsråd, fagforeningerne og forbrugerne. Men der var altså ingen repræsentanter i dette udvalg for den håndværksmæssige del af branchen, nemlig skræddermestrene, der var ene og alene taget hensyn til de interesser, som skulle varetages af industrien, af de indenlandske grossister og af arbejderne, men ikke til de mange, mange tusinde småvirksomheder, der i dag lider under hele den ordening, hvorunder de må arbejde. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvorfor handelsministeren først anmoder denne del af branchen om at udpege en repræsentant og senere slet ikke gør alvor af den vilje, som tilkendegives i første omgang fra ministerens side. Skrædderne har protesteret, men uden noget resultat, og jeg personlig finder denne fremgangsmåde lidet retfærdig overfor et erhverv, der kæmper en så hård kamp i dag og har så mange vanskeligheder, som kun få erhverv har i Danmark.

Det er også givet, at de har ganske særlige interesser, som de — således som jeg før fremhævede — gerne vil have fremhævet over for dette udvalg, der er så ensidigt

sammensat, som det i virkeligheden er. Jeg finder, der foreligger en tilsidesættelse af betydningsfulde, berettigede erhvervs-mæssige interesser, som man efter min opfattelse skal lede meget længe om for at finde mage til, og jeg vil derfor spørge den højtærede handelsminister, hvorfor han ikke gjorde alvor af sit gode forsæt og netop lod dette erhverv repræsentere i udvalget.

Endvidere havde det måske været rigtigt, om man også havde haft repræsentanter med fra Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation. Også den var så vidt mig bekendt anmodet om at udpege en repræsentant, men heller ikke dette blev der gjort alvor af. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede handelsminister, hvorfor han ikke har taget hensyn til disse betydningsfulde erhvervs-mæssige interesser i denne sag, men ganske tilsidesat dem.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Gennem den tale, det ærede medlem hr. Axel Kristensen holdt i går, gik det som en rød tråd, at han anså en lov i retning af den foreslåede som værende absolut nødvendig. Det ærede medlem udtalte — hvis jeg må have lov at citere —

„Jeg hævder ikke her — og jeg må tilføje, at jeg har aldrig gjort det —, at vi i morgen kan ophæve alle restriktioner eller sløjfe varedirektoratet. Vi har stadigvæk de tosidede handelsaftaler, som nødvendiggør, at staten har et middel til opfyldelse af disse handelstraktater.“

Og senere:

„Vi erkender, at en forudsætning for, at vi kan undvære et instrument som varedirektoratet, er, at vi har en vis valutareserve.“

Det har vi som bekendt ikke, tværtimod. — Endvidere hedder det i talens slutning:

„Vi erkender, at regeringen ikke i dag kan løse opgaverne uden en vis bemyndigelseslov.“

Efter dette skulle konklusionen i og for sig være klar, nemlig at det ærede medlem og hans parti så også ville give regeringen denne bemyndigelseslov. Jeg fik da også det indtryk, at det ærede medlem var forhandlingsvenlig i så henseende — men ikke uden videre. Visse omstændigheder fik det ærede medlem til at tøve, ja, til rent ud at antyde, at han kun ville medvirke under meget skarpe betingelser. Han siger herom:

„Vor stilling til det foreliggende lovforslag vil helt og fuldt være afhængig af, om vi kan få virkelige garantier for, at den af os her skitserede politik bliver fulgt.“ Det forekommer mig, at dette er, hvad